

Лизимахъ загинѣлъ въ Фригия въ една битка съ сирийския царь Селевкось на 281. год. пр. Хр., слѣдъ като владѣлъ надъ Тракия повече отъ четиридесетъ години и почти шестъ години надъ Македония. Слѣдъ смъртта му неговата държава, слѣдователно и Тракия, останжала безъ господарь.

Властѣта на Птолемеосъ Керавносъ не могла да трае дълго въ балканскитѣ земи, защото прѣзъ лѣтото на сжщата 281. година въ Тракия нахлулъ първиятъ отредъ на галитѣ или келтитѣ подъ прѣдводителството на Kambaules. (Срав. Müllenhof, Deutsche Alterthumskunde, Band. III. стр. 132—143).

Монети отъ Лизимаха.

Като единъ отъ най-могъщитѣ тракийски царье, който съединилъ подъ своя жезлъ Тракия, Македония и Мала Азия, Лизимахъ ковалъ монети и отъ тритѣ метала: злато, сребро и бронзь, въ несравнено по-голъмо количество, отколкото другитѣ наслѣдници на Александра Велики; даже златнитѣ монети отъ Лизимаха били толкова изобилни, щото могли да ставатъ такива богати находки, каквато споредъ Eckhel, Doctrina numorum veterum II. стр. 56., станъла въ минжлия вѣкъ въ Седмиградско; гдѣто въ едно мѣсто се намѣрили 40.000 златни монети, все отъ Лизимаха. Въ България, нѣкогашното владѣние на Лизимаха, монетитѣ отъ този царь естествено не сж никаква рѣдкостъ; има и колективни находки, каквато споменува напримѣръ Jireček, Cesty po Bulharsku стр. 515.; споредъ това свѣдѣние намѣрило се едно гърне съ повече отъ стотина сребърни монети отъ Лизимаха въ градището на върха Голѣмъ Манастирь, въ Каваклийско.¹⁾

Владѣнието на Лизимаха се раздѣля на три периода: 1) отъ 323.—311. год. или отъ смъртта на Александра Велики до смъртта на малкия Александъръ, синътъ на Роксана. Въ този периодъ Лизимахъ, като регентъ или намѣстникъ въ Тракия, ковалъ монети съ типове и името на Александра Велики и на Филипа II,²⁾ обаче означени съ знакове и монограми на тракийскитѣ монетарници.

¹⁾ Споредъ Страбона (7. 319.) една отъ хазинтѣ на Лизимаха се намирала въ градището *Тириза* или *Тириета*, сегашна Калиакра: Τηρίς ἄκρα, ἡρότων ἐρείπων, ᾧ πῶτα καὶ Λυσίμαχος ἐχρηάτο γὰρ ὀφρακίης. Срав. Jireček, Cesty стр. 619.—620. и септѣ стр. 563., гдѣто разказва авторътъ, какъ иманьитѣ (малджинтѣ) търсели, разбира се напусто, Лизимаховото иманье въ некропола на античната Анолония, сега Созополъ. Не сж безинтересни приказкитѣ за иманье (малове), уж заровени по старитѣ градища на Черноморското и Егейското крайбрежие. Въ с. Гюзекенъ уж билъ дошелъ прѣди 50—60 години единъ англичанинъ, откупилъ отъ тамошнитѣ турци единъ голѣмъ „дортюшелия мермеръ-ташъ“, който натоварилъ на гемия и като се отдалечилъ отъ брѣна, разцѣпилъ камъка, извадилъ златото и камъка фърлилъ въ морето. — Подобна приказка чухъ въ с. Райково, Ахъ-Челебийско, за една мраморна колона, задигната по сжщия начинъ отъ градището Месинъ-Калеси (античниятъ Максимияполисъ, на западъ отъ Гюмурджина). — Безосновното вѣрване, че въ голѣми антични камъни, обикновено съ надписи, било скривано иманье, е станъло причина, че сѣвѣрнитѣ хора цѣпили и трошили такива камъни и така опростаили много надписи.

²⁾ Тѣзи монетни типове, въведени отъ Александра Велики, били: а) глава на Хераклесъ юноша, облѣчена съ кожа отъ лѣвска глава, на лицето, и Зевсъ орлоносецъ на опакото, за